

Sygn. akt II AKp 152/20

POSTANOWIENIE

Dnia 3 listopada 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia SA Karina Maksym

Protokolant: Karolina Jach

po rozpoznaniu w sprawie **A. L.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i inne

wniosku objętego postanowieniem Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 14 października 2020 roku, sygn. akt IV K 54/20

w przedmiocie przedłużenia tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k. w zw. z art. 263 § 4 k.p.k.

postanawia:

przedłużyć wobec oskarżonego **A. L.**, syna W. i M. z domu G., ur. (...) w S., środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowany ponownie postanowieniem Sądu Rejonowego Katowice-Wschód w Katowicach z dnia 14 maja 2019 roku, sygn. akt IV Kp 402/19, do dnia **15 kwietnia 2021 roku, do godz. 17:50.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gliwicach postanowieniem z dnia 14 października 2020 roku wystąpił do tut. Sądu Apelacyjnego, w trybie art. 263 § 4 k.p.k. o przedłużenie tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego A. L. do dnia 15 maja 2020 roku, do godz. 17:50, w oparciu o podstawy z art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Stanowisko Sądu Okręgowego wyrażone w treści cytowanego postanowienia co do zasady jest słuszne, ograniczono jedynie okres przedłużenia tymczasowego aresztowania oskarżonego do dnia 15 kwietnia 2021 r., bo ten wnioskowany oceniono jako nadmierny.

W pierwszej kolejności podkreślić trzeba, że w dalszym ciągu swoją aktualność zachowuje przesłanka ogólna, warunkująca stosowanie środków zapobiegawczych, o której jest mowa w art. 249 § 1 k.p.k. W realiach niniejszej sprawy występuje bowiem zarówno duże prawdopodobieństwo popełnienia przez oskarżonego zarzucanych mu czynów, jak i zachodzi potrzeba zabezpieczenia prawidłowego toku procesu karnego.

Istnienie wspomnianego prawdopodobieństwa nastąpiło w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym m.in. zeznania świadków Ł. C., Ł. F., K. S., D. K., D. P. oraz świadków in cognito, materiałów uzyskanych w drodze międzynarodowej pomocy prawnej, ustaleń straży pożarnej, dokumentacji lekarskich dotyczących obrażeń odniesionych przez pokrzywdzonych w wyniku pobić, analizy wykazu połączeń telefonicznych analizy kryminalistycznej, a także protokołów oględzin zabezpieczonych przedmiotów, w tym broni palnej, narkotyków oraz innych narzędzi w postaci m.in. maczet. Oczywiście przy tym jest, że w postępowaniu incydentalnym w przedmiocie stosowania środków zapobiegawczych, sąd zobligowany jest jedynie do oceny zgromadzonego materiału dowodowego w zakresie umożliwiającym stwierdzenie, czy uprawdopodobnia on w stopniu dużym winę i sprawstwo oskarżonego.

Natomiast ostateczne ustalenie, czy to prawdopodobieństwo zamieni się w pewność możliwe będzie dopiero na etapie wyrokowania po przeprowadzeniu postępowania dowodowego.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny jako aktualną ocenia potrzebę zabezpieczenia toczącego się przeciwko A. L. postępowania karnego, wynikającą z aktualności przesłanek szczególnych, o których stanowią art. 258 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. oraz art. 258 § 2 k.p.k.

Nadal wobec oskarżonego występuje podstawa stosowania tymczasowego aresztowania o charakterze procesowym przewidziana w art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., o której istnieniu świadczy fakt, że podejrzanemu zarzucono uprawdopodobnione w dużym stopniu przestępstwo kierowania zorganizowaną grupą przestępczą, co generuje istnienie specyficznej postaci relacji i wzajemnych powiązań oraz zależności pomiędzy uczestnikami tego typu form działalności przestępczej (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 września 2009 roku, sygn. akt II AKz 592/09, LEX nr 553815, KZS 2010/11/58, Prok.i Pr.-wkł. 2010/11/24), które mogą dać się łatwo wykorzystać do podejmowania działań destabilizujących postępowanie karne, celem uniknięcia przez oskarżonego odpowiedzialności karnej, bądź przynajmniej ograniczenia jej zakresu. Przebywając w warunkach wolnościowych, A. L. stanowiłby zatem zagrożenie dla prawidłowego przebiegu postępowania dowodowego, którą to obawę wzmagają brutalny sposób, jakiego członkowi grupy, w tym A. L. mieli używać do wywierania wpływu na poszczególne osoby.

Podzielić należy również argumenty zaprezentowane we wniosku, które dotyczą występowania w niniejszej sprawie kolejnej przesłanki szczególnej, a mianowicie z art. 258 § 2 k.p.k. Oskarżyciel publiczny zarzucił A. L. m.in. popełnienie czynów z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., zagrożonych surową karą w rozumieniu cytowanego przepisu. Mając natomiast w polu widzenia uprawdopodobnione okoliczności zarzucanych czynów, w tym znaczny stopień ich społecznej szkodliwości, skalę przestępczego procederu oraz uprawdopodobnione działanie w warunkach, o których stanowi art. 65 § 1 k.k., wysoce realne jest wymierzenie A. L. surowej kary pozbawienia wolności, co może go motywować do podjęcia działań mających na celu jej uniknięcie, ewentualnie odsunięcie w czasie momentu poniesienia odpowiedzialności karnej, z którą niewątpliwie musi się liczyć. W orzecznictwie podkreśla się, że perspektywa odbycia długoterminowej kary sama w sobie stwarza obawę podejmowania przez oskarżonego działań utrudniających toczące się przeciwko niemu postępowanie, nawet wówczas, gdy z materiału dowodowego nie wynika, by w przeszłości podejmował próby destabilizowania toku sprawy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2014 roku, sygn. akt II KK 83/14, LEX nr 1646952). Tak więc groźba wymierzenia oskarżonemu surowej kary izolacyjnej, jest wystarczającą podstawą do kontynuowania stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania.

Jednocześnie z wyżej naprowadzonych przyczyn wynika, że wobec oskarżonego nie znajdzie zastosowania przesłanka negatywna z art. 263 § 4b k.p.k., gdyż prawdopodobnym jest wymierzenie mu kary łącznej przekraczającej 5 lat pozbawienia wolności, o ile jego sprawstwo i wina znajdą potwierdzenie w wyroku skazującym.

W przedmiotowej sprawie zachodzi też przesłanka wymieniona w art. 263 § 4 k.p.k., która pozwala na przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania w ekstraordynaryjnym trybie określonym w powyższym przepisie na ponad dwuletni okres. Prowadzone postępowanie ma zasięg wielopodmiotowy i wielowątkowy, albowiem dotyczy działalności zorganizowanej grupy przestępczej, która miała zajmować się obrotem znacznymi ilościami środków odurzających i substancji psychotropowych oraz popełnianiem przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu. Podkreślić trzeba, że postępowanie sądowe znajduje się obecnie na początkowym etapie, zakończono bowiem odbieranie wyjaśnień od oskarżonych, a na następne terminy rozpraw tj. dnia 28 listopada, 2 grudnia oraz 16 grudnia 2020 roku wezwano świadków. Ponadto terminy wyznaczane są z dużą częstotliwością do kwietnia 2021 roku, co uzasadnia także limitowanie do tego czasu decyzji o przedłużeniu tymczasowego aresztowania wobec oskarżonego.

W tym stanie rzeczy uznać trzeba, że pomimo długotrwałego stosowania wobec A. L. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, nadal jest on jedynym sposobem na zapewnienie niezakłóconego przeprowadzenia przewodu sądowego w niniejszej, skomplikowanej sprawie i jest zdolne zabezpieczyć prawidłowy

tok procesu karnego, zaś wolnościowe środki zapobiegawcze, nawet kumulatywnie stosowane nie były wystarczające dla osiągnięcia tego priorytetowego celu, z powodu oczywistej mniejszej ich skuteczności.

Sąd Apelacyjny nie dopatrył się również, aby w realiach niniejszej sprawy zaistniały okoliczności uzasadniające uchylene, bądź zmianę stosowanego aktualnie wobec A. L. środka zapobiegawczego.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w części dyspozytywnej.

SSA Karina Maksym

Zarządzenia:

- odpis postanowienia wraz z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie wniesienia zażalenia doręczyć oskarżonemu oraz informacyjnie dyrektorowi właściwej jednostki penitencjarnej, w której przebywa oskarżony, a nadto Prokuratorowi
- zwrócić akta sprawy